

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.113.573 van 12 december 2002
in de zaak A. 73.227/VII-15.202.**

In zake : Yves HUBEAU,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
WEST-VLAANDEREN.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Yves HUBEAU op 5 februari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 12 december 1996 houdende afwijzing van zijn beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ieper waarbij aan verzoeker de vergunning geweigerd wordt voor het houden van 11.000 kippen en de opslag van 2.500 liter petroleum;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 10 januari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, en van Industrieel ingenieur B. BOUCKAERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 8 september 1966 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen aan Marc CASIER een exploitatievergunning voor “een bovengrondse propaangasstapel van 1600 liter en een kippenfokkerij”, voor een inrichting aan de Komenseweg in Ieper.

Op 24 maart 1966 was een bouwvergunning verleend voor een kippenstal van 30 meter op 12 meter; een later gerealiseerde uitbreiding tot 80 meter blijkt nooit vergund te zijn.

Volgens het gewestplan Ieper-Poperinge, vastgesteld bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 is de inrichting gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en in waterwinningsgebied.

1.2. Verzoeker verwierf krachtens een akte van 23 juni 1976, samen met zijn echtgenote, een deel van de grond waarop de inrichting zich bevindt.

1.3. Verzoeker zet desbetreffende het volgende uiteen :

“(…) Naar aanleiding van die aankoop en i.h.b. naar aanleiding van de inwerkingtreding van het koninklijk besluit dd. 17 september 1976, ingevolge waarvan een kippenkwekerij van die omvang, gevestigd in een niet agrarisch gebied, aangifteplichtig werd, heeft verzoekende partij zich tot de administratie gewend om na te gaan hoe het met de exploitatietoestand van het zopas aangekochte bedrijf gesteld was en of het al of niet nodig was aangifte of melding te doen van de bestaande toestand.

(…) De gemeentelijke administratie van Ieper verzekerde verzoekende partij toen dat er niets moest ondernomen worden vermits er voor de kippenkwekerij reeds door de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen op 8 september 1966 een vergunning was uitgereikt voor dertig jaar, waarvan nog maar tien jaar was verstreken.

Om verzoekende partij gerust te stellen werd haar door de gemeentelijke administratie een fotokopie ter beschikking gesteld van de provinciale vergunning van 8 september 1966, nadat eerst op de minuut ervan door de ambtenaar met de hand was geschreven :

‘onderzoeksdatum : 18 mei 1976

U. Ref. : H 5607 KL 12033

O. Ref. : LD/AMR. 3144523

en waarbij voorts boven en onder de naam van Marc CASIER geschreven werd : ‘vroegere eigenaar’ en ‘nu’ : HUBEAU Yves, Kerkstraat 11/7 Gullegem. 8630 (onleesbaar) bedrijf : nog altijd Komensteenweg, 3 Ieper (zie stuk 3)”.

1.4. Verzoeker doet, blijkbaar in 1990, aangifte van de exploitatie, bij toepassing van artikel 25 van het ARAB. Op 25 maart 1991 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Ieper akte van de aangifte van 11.000 kippen, geldend als vergunning voor een termijn van dertig jaar.

1.5. Op 23 oktober 1995 trekt het college van burgemeester en schepenen haar aktename van 25 maart 1991 in, onder de verwijzing naar de vergunning van 8 september 1966, die een aangifte in 1990 overbodig maakte, zodat de vergunning bij aktename onwettig was.

1.6. Verzoeker dient op 11 april 1996 een aanvraag in ter hernieuwing van de exploitatievergunning van 8 september 1966. Het college van burgemeester en schepenen weigert de vergunning.

Verzoeker tekent administratief beroep aan.

1.7. De Vlaamse Landmaatschappij, de afdeling ruimtelijke ordening en de afdeling milieuvergunningen verlenen een ongunstig advies; de provinciale milieuvergunningscommissie is van oordeel dat de aanvraag zonder voorwerp is

omdat de inrichting moet worden beschouwd als zijnde vergund tot 17 september 1996, zijnde dertig jaar nadat zij vergunningsplichtig is geworden;

1.8. Op 12 december 1996 weigert ook de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

De motivering stelt dat de inrichting strijdig is met de bestemmingsvoorschriften (waterwinningsgebied en gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen) en wegens een ontbrekende bouwvergunning niet in aanmerking komt voor een uitzondering, dat verzoeker bij het vergunningsplichtig worden van zijn inrichting in 1976 geen aangifte heeft gedaan, dat verzoeker geen annulatieberoep heeft ingesteld tegen de intrekkingbeslissing van 23 oktober 1995, dat verzoeker door een hernieuwing te vragen van de vergunning van 1966, zelf blijkt van oordeel te zijn dat dit de relevante vergunning is, dat het niet gaat om een bestaande inrichting in de zin van Vlarem II, dat de aanvraag strijdig is met artikel 3, § 2, 1°, b, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (het vergunningenbesluit), dat de ligging in een waterwinningsgebied te veel risico met zich meebrengt, en dat er ernstige hinder te verwachten is voor de nabije woningen;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel stelt dat de op 9 september 1966 verleende exploitatievergunning, voor wat de kippen betreft, als onbestaande moet worden beschouwd, vermits toen geen vergunningsplicht bestond voor dergelijke inrichting; dat hij staande houdt dat zijn vraag om informatie in 1976 moet worden beschouwd als een aangifte conform artikel 25 van het A.R.A.B. en dat de beslissing tot intrekking van 23 oktober 1995 bij toepassing van artikel 159 van de Gecoördineerde Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten en dat op die wijze de verwerende partij verzoekers vergunningsaanvraag tot hernieuwing (van de vergunning van 9 september 1966) zonder voorwerp had moeten verklaren;

Overwegende dat de verwerende partij daartegenover stelt:

- “- in de thans bestreden beslissing wordt nergens uitspraak gedaan over de waarde van de vergunning van 1966; er wordt enkel vastgesteld dat de exploitant zelf de hernieuwing heeft aangevraagd en dus erkende dat de vergunningstoestand gelieerd werd aan de beslissing van 1966.
- in het bestreden besluit wordt enkel het vaststaand feit vermeld dat de exploitant geen gebruik heeft gemaakt van de voorziene aangiftemogelijkheid in 1976. Het komt noch de Bestendige Deputatie, noch de Raad van State toe om 20 jaar na datum na te gaan waaraan dit verzuim te wijten is, laat staan dat dit een afdoende argument is om een beslissing van 12/12/1996 over een milieuvergunningsaanvraag te vernietigen. Wat en waarom er in 1976 precies (niet) gedaan is valt dus buiten het beoordelingsveld van een milieuvergunningsaanvraag van 20 jaar later. Plausibele verklaring is wellicht dat ook in 1976 ervan uitgegaan is dat de inrichting sinds 1966 voor 30 jaar vergund was.
- gelet op de ligging in een niet-agrarische zone van het gewestplan was de inrichting van verzoeker vóór 3/4/1990 reeds vergunningsplichtig. Het College van Burgemeester en Schepenen heeft dan ook ten onrechte in 1991 akte verleend van de aangegeven 11.000 kippen. Noch in zijn verzoekschrift, noch tijdens de bespreking in de Provinciale Milieuvergunningscommissie en evenmin in het verzoekschrift tot nietigverklaring toont verzoeker aan dat hij wel recht had op een aktename in toepassing van art. 25 ARAB. In 1995 heeft het College van Burgemeester en Schepenen deze aktename dan ingetrokken. Waarom dit pas in 1995 gebeurd is, en of dit al dan niet rechtsgeldig gebeurd is, is iets waar de Bestendige Deputatie niet over kan oordelen, en zeker niet in het kader van een milieuvergunningsaanvraag van 1996. De Bestendige Deputatie stelt enkel vast dat de exploitant noch bij de hogere administratieve overheid, noch bij de Raad van State heeft gereageerd tegen de intrekking in 1995 door het Gemeentebestuur. Integendeel, verzoeker heeft op 19/4/1996 (dit is 4 maanden na de bewuste intrekking) een milieuvergunningsaanvraag ingediend bij het College van Burgemeester en Schepenen tot hernieuwing (van de vergunning van 1966). Het thans bestreden besluit beperkt zich ook hier weer enkel tot de weergave van de feiten : het bedrijf had in 1991 helemaal geen recht op aktename, tegen de intrekkingsbeslissing werd nooit geprotesteerd en in 1996 werd zonder meer een gewone vraag tot hernieuwing ingediend.
- die vraag tot hernieuwing werd door de exploitant zelf laattijdig aangevraagd in 1996. Dit wijst er vooreerst op dat de exploitant zelf van oordeel was dat hij onder de bepalingen van de lopende vergunning van 1966 viel. Verder is het zo dat wie in 1996 een dossier indient uiteraard moet aanvaarden dat zijn aanvraag wordt getoetst aan de in 1996 geldende normen (waaronder het Mestactieplan). De intrekking is op 23/11/1995 gebeurd, zodat de exploitant nog de mogelijkheid had om vóór 1/1/1996 (datum van inwerkingtreding MAP) een milieuvergunningsaanvraag in te dienen. De exploitant heeft dit evenwel pas op 19/4/1996 (d.w.z. 4 maanden na de intrekkingsbeslissing) ingediend.

De conclusie is dan ook dat er geen enkele aanwijsbare reden is om de bestreden beslissing te vernietigen : de Bestendige Deputatie heeft, zoals haar door de geldende milieuwetgeving is opgedragen, de door de exploitant ingediende milieuvergunningsaanvraag getoetst aan de geldende milieutechnische en stedenbouwkundige regels. In casu is vastgesteld dat de aanvraag hieraan niet voldoet.

De Bestendige Deputatie moet een dergelijke inhoudelijk(e) toetsing steeds verrichten, wat ook de voorgeschiedenis van een dossier weze. De Bestendige Deputatie wijst er trouwens uitdrukkelijk op dat zij in de thans bestreden beslissing op geen enkele manier uitspraak heeft gedaan over die voorgeschiedenis.

Een exploitant kan toch moeilijk bij de vergunningverlenende overheid een milieuvergunningaanvraag indienen en tegelijkertijd vragen aan diezelfde vergunningverlenende overheid om die aanvraag niet inhoudelijk te beoordelen”;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord samenvattend stelt dat de bestreden beslissing wel degelijk onwettig is, en dat de verwerende partij volkomen ten onrechte heeft beslist dat verzoeker in 1976 geen aangifte heeft gedaan van de bestaande kippenkwekerij en dat hij niet kan terugvallen op de aktenaam van 25 maart 1991 ingevolge de intrekking ervan op 23 oktober 1995;

Overwegende dat in de laatste memorie, omtrent het belang, door verzoeker wordt gesteld dat :

“De vernietiging van de bestreden beslissing zal verzoekende partij onmiskenbaar een zeer aanzienlijk voordeel verschaffen, vermits een eventuele annulatie door motieven zal onderbouwd zijn, motieven waaraan de Bestendige Deputatie niet zal kunnen voorbijgaan bij de herbeoordeling van het hoger beroep, op straffe van schending van het gezag van gewijsde van het arrest. Er bestaat immers in de regel een zeer innig verband tussen de beschikking van een annulatie-arrest, eensdeels, en de motieven ertoe, anderdeels, althans wanneer niet om redenen van louter formeel motiveringsgebrek geannuleerd wordt. Het gezag van gewijsde gaat gewis niet alleen samen met het beschik-kend gedeelte, maar evenzeer met de motieven ervan.

Het komt de verzoekende partij voor dat een eventuele annulatie impliciet doch noodzakelijk de vaststelling zal inhouden dat overeenkomstig art. 159 van de grondwet de intrekkingbeslissing van 23 oktober 1995 voor onbestaande moet worden gehouden, zoals verzoeker in het middel heeft aangevoerd. Waaruit dan moet volgen dat bij de herbeoordeling van het beroep van de verzoekende partij dd. 11 augustus 1996, de Bestendige Deputatie alvast op die beslissing niet meer zou mogen terugvallen om het rechtsmiddel andermaal af te wijzen.

Daaruit volgt dat verzoeker maar al te zeer afdoende belang heeft bij zijn beroep”;

2.2. Overwegende dat artikel 159 van de Grondwet de Raad van State niet toelaat een eventuele onregelmatigheid van een definitief geworden maatregel in aanmerking te nemen als middel tot nietigverklaring van een latere akte; dat

verzoeker met zijn beroep klaarblijkelijk beoogt verder te exploiteren op grond van het feit dat de vraag om informatie, die hij in 1976 tot de overheid richtte als een aangifte in de zin van artikel 25 van het A.R.A.B. moet worden beschouwd, of minstens op grond van de vergunning bij aktename van 25 maart 1991; dat de gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing echter niet voor gevolg kan hebben dat de aangifte van 1976 als een volwaardige vergunning zal worden beschouwd, noch dat het besluit van 12 oktober 1995, waarbij de aktename van 25 maart 1991 werd ingetrokken, uit het rechtsverkeer zou verdwijnen; dat dergelijk belang niet kan worden beschouwd als het rechtens vereiste actueel en rechtstreeks belang; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.